

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 33, alinea 2, 36, 53 en 92 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, inzonderheid op artikel 20;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, inzonderheid op de artikelen 37 tot en met 45 en 69;

HET HOF VAN JUSTITIE

rechtdoende,

Verwerpt het beroep;

Veroordeelt verzoekster in de kosten.

Ontzegt het meer of anders gevorderde;

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op eenentwintig januari negentienhonderdvijfenzestig.

Hammes

Donner

Lecourt

Delvaux

Trabucchi

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op eenentwintig januari negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,

A. Van Houtte

De President,

Ch. L. Hammes

Conclusies van de Advocaat-Generaal Karl Roemer van 2 december 1964¹

Mijnheer de President, mijne heren Rechters,

In verband met de liquidatie van het schrootvereveningsstelsel wordt ons andermaal een geschil voorgelegd met betrekking tot beschikkingen van de Hoge Autoriteit waarbij het schrootverbruik van een

¹ — Vertaald uit het Duits.

onderneming ambtshalve geschat en de verschuldigde bijdrage op grond van deze schatting vastgesteld werd.

Het betreft hier een Italiaanse onderneming in de ijzer- en staal-industrie die haar produktie eind februari 1957 moest staken. Wegens financiële moeilijkheden werd allereerst surséance van betaling verzocht, welke voorlopig werd verleend en vervolgens bij beschikking van de Rechtbank van 21 december 1957 gehomologeerd. Wegens niet-nakoming van de bij de surséance opgelegde verplichtingen werd op een later tijdstip, nl. bij vonnis van 20 februari 1960, de surséance ingetrokken en de faillissementsprocedure geopend. Deze procedure leidde tot een dwangakkoord — gehomologeerd bij vonnis van 4 augustus, respectievelijk 4 september 1961 — ingevolge hetwelk de vorderingen van de bevoorrechte schuldeisers van de onderneming geheel en die van de concurrente schuldeisers tot een beloop van 40 % zouden worden voldaan.

De Hoge Autoriteit was bij deze procedure betrokken doordat zij eerst een voorlopige vordering indiende, berekend op grondslag van het door de onderneming opgegeven schrootverbruik. De Hoge Autoriteit deed in september 1958 in de onderneming van verzoekster controles verrichten, waarbij aan de hand van berekeningen en schattingen een groter schrootverbruik werd vastgesteld dan was opgegeven. De aanvankelijk vastgestelde bijdrage werd dienovereenkomstig gewijzigd. Op grond van later inzake de schrootverevening gegeven algemene beschikkingen werden de bijdragen nogmaals verhoogd en ten slotte werden in twee beschikkingen van 30 oktober 1963 — met intrekking van een beschikking van 25 juli 1962 — de door verzoekster verbruikte hoeveelheid schroot en de op grond hiervan verschuldigde bijdragen overeenkomstig de algemene beschikking no. 7-63 vastgesteld.

De onderhavige procedure heeft de beide genoemde beschikkingen van 30 oktober 1963 tot voorwerp. Onderzocht dient te worden of zij, gelijk in het verzoekschrift gevorderd, op grond van de door verzoekster voorgedragen middelen nietig verklaard moeten worden.

BEOORDELING RECHTENS

I — Opmerkingen ten aanzien van de procedure

Door verweerster worden bezwaren van procesrechtelijke aard naar voren gebracht betreffende twee memories van verzoekster, nl. de conclusie van repliek en een memorie, welke tegelijk met het antwoord op door het Hof gestelde vragen werd ingediend.

Bij repliek heeft de advocaat van verzoekster slechts een door zijn cliënte zelf opgestelde memorie ingediend en in een afzonderlijk schrijven verklaard dat eerstgenoemd stuk als onderdeel van de repliek moest worden beschouwd. Deze gang van zaken is stellig niet onbedenkkelijk, ook al werd, doordat de advocaat van verzoekster bedoelde memorie

heeft ondertekend, formeel voldaan aan artikel 37, § 1, van het Reglement voor de procesvoering. Men zou nl. kunnen zeggen, dat het Statuut van het Hof — waar sprake is van verplichte bijstand van particulieren door een advocaat — beoogt te waarborgen dat aan het Hof uitsluitend een betoog, zowel rechtens als feitelijk, wordt voorgelegd hetwelk door een advocaat onderzocht en voldoende bevonden is, hetgeen naar de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk heeft erkend, in casu niet het geval is. Anderzijds moet worden vastgesteld dat de advocaat verklaart de inhoud van verzoeksters memorie tot de zijne te maken. Strikt genomen moet het gebeurde dus eerder worden beschouwd als een onzorgvuldige procesvoering door de advocaat — en mogelijk als een gedrag, onverenigbaar met de waardigheid van het Hof in de zin van artikel 35 van het Reglement voor de procesvoering — dan als een ongeldige procesvoering. In ieder geval zal ik bedoelde memorie om genoemde redenen niet volledig buiten beschouwing laten. De vraag in hoeverre dit op andere gronden (tardieve voordracht van grieven) dient te geschieden zal door mij, telkens wanneer dit nodig voorkomt, bij de afzonderlijke middelen worden behandeld.

Hetzelfde moet gelden voor de memorie door verzoekster ingediend ter beantwoording van door het Hof gestelde vragen. Hierin worden de antwoorden gedeeltelijk van commentaar voorzien; in zoverre is deze memorie een geoorloofd processtuk. Eerst hieronder dient onderzocht te worden of en zo ja in hoeverre dit stuk bovendien nieuwe en derhalve niet ontvankelijke procesbeweringen bevat.

II — De voorgedragen middelen

1. *Scheiding van de Italiaanse Faillissementswet van 16 maart 1942, voor zover in de beschikking betreffende de door verzoekster verschuldigde bijdragen geen rekening wordt gehouden met het in het dwangakkoord vastgestelde percentage van 40 %*

Verzoekster voert hiertoe aan, dat ingevolge artikel 135 van de Italiaanse Faillissementswet op grond van het gehomologeerde dwangakkoord alle faillissementscrediteuren (daaronder begrepen diegenen wier vorderingen niet zijn geverifieerd en zij die van het faillissement geen kennis droegen) hun vorderingen nog slechts ten belope van het in het akkoord vastgestelde percentage mogen geldend maken. Volgens verzoekster heeft de Hoge Autoriteit dit voorschrift overtreden doordat zij zich na homologatie van het dwangakkoord een executoriale titel heeft verschafte voor het totale door verzoekster verschuldigde vereveningsbedrag.

De Hoge Autoriteit antwoordt hierop terecht dat het niet op haar weg ligt — en nog minder op die van het Hof — op het nationale faillissementsrecht acht te slaan en zich bezig te houden met de moeilijke vraag

van de rechtsgevolgen van een dwangakkoord; immers zodanig akkoord kan er toe leiden dat vorderingen op de schuldenaar gedeeltelijk tenietgaan, doch anderzijds evenzeer, dat, in geval van niet-nakoming der gestelde voorwaarden, voor het gehele bedrag der vordering verhaal wordt gezocht. Verweerster verwijst hiertoe naar de rechtspraak van het Hof in de zaak 1-58 volgens welke de Hoge Autoriteit in beginsel niet gehouden is het interne recht van een Lid-Staat toe te passen.

De Hoge Autoriteit dient alleen een vordering op grond van het communautaire recht authentiek vast te stellen en het overige aan de executie-procedure over te laten, welke volgens artikel 92 van het Verdrag overeenkomstig de rechtsgang van de betrokken Staat verloopt. In deze procedure kan een schuldenaar dan stellen, dat voor bepaalde vorderingen niet volledig verhaal mag worden gezocht. Niet bewezen werd dat volgens het Italiaanse recht zodanige bezwaren niet geldend gemaakt kunnen worden. Bovendien schijnt verzoekster op een verweer van deze aard niet aangewezen te zijn, nu verweerster uitdrukkelijk heeft verzekerd dat zij niet voornemens is een executie voor het totale bedrag aan te vangen.

De beschikking, houdende vaststelling van het door verzoekster verschuldigde bedrag, kan bijgevolg niet wegens schending van het Italiaanse faillissementsrecht worden vernietigd.

2. *Schending van artikel 55 van de Italiaanse Faillissementswet*

In de als repliek aangeduide memorie van verzoekster wordt aangevoerd dat de executoire beschikking van de Hoge Autoriteit ook in zoverre onwettig is, als hierin, behalve de vereveningsbijdragen, interesten in rekening worden gebracht wegens niet-nakoming van de termijnen, hetgeen volgens het Italiaanse faillissementsrecht eveneens verboden is.

Aan dit argument moet in ieder geval worden voorbijgegaan, ook indien de memorie van verzoekster in dit geding niet principieel buiten beschouwing wordt gelaten. Artikel 32, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering en de desbetreffende jurisprudentie van het Hof nopen hiertoe, daar het kennelijk gaat om een nieuw middel hetwelk in het verzoekschrift zelfs niet is aangeduid.

Wil men milder oordelen, omdat in het verzoekschrift wordt gewezen op de beperkte mogelijkheid van tenuitvoerlegging volgens de Italiaanse Faillissementswet, dan kan in de eerste plaats de vraag worden gesteld of in deze wet eigenlijk wel dezelfde interesten worden bedoeld als die welke in het kader van de schrootverevening verschuldigd zijn, of alleen maar moratoire interesten. De Hoge Autoriteit heeft medegedeeld dat de onder de verschuldigde bijdrage begrepen interesten niet betrekking hadden op te late betaling en niet over elke schuld afzonderlijk werden berekend, doch bedragen vormen waarvoor de verevenings-schuldeisers en de ondernemingen werden gecrediteerd die hun vereveningsbijdragen wel tijdig hadden voldaan. Volgens de Hoge Autoriteit betreft het hier renten over voorgeschoten en bij de verevening voorlopig

gebruikt kapitaal, bedragen dus die, gezien hun karakter, eerder bij de beheerskosten moeten worden ondergebracht.

Deze vraag behoeft evenwel niet te worden beantwoord. Hetgeen bij het eerste middel werd aangevoerd, geldt ook hier : het ligt niet op de weg van de Hoge Autoriteit of van het Hof het Italiaanse faillissementsrecht toe te passen, noch ook te onderzoeken, welke renten volgens de Italiaanse Faillissementswet mogen worden ingevorderd, en of zulks ook geldt bij een dwangakkoord. Dit vraagstuk van de renten behoort tot de executieregels van het Italiaanse faillissementsrecht en dient als zodanig ter behandeling te worden overgelaten aan de met de tenuitvoerlegging belaste nationale instanties. Dit middel kan dus, evenmin als het eerste, tot vernietiging van de aangevallen beschikking leiden.

3. *Gebrekkige motivering*

Verzoekster heeft zowel in de beschikking betreffende de inductieve vaststelling van haar schrootverbruik als in de beschikking houdende vaststelling van de door haar verschuldigde bijdragen een duidelijke en gedetailleerde motivering gemist. Volgens haar is hierdoor artikel 15 van het Verdrag geschonden, hetgeen tot vernietiging van deze beschikkingen moet leiden.

Het Hof heeft in een betrekkelijk recent arrest van 1963 (zaak 24-62, Jurisprudentie, deel IX, blz. 150) duidelijk uiteengezet hoe de motiveringsplicht in het kader van het E.E.G.-Verdrag dient te worden opgevat. Voor het E.G.K.S.-Verdrag moet hetzelfde worden aangenomen. Volgens genoemd arrest is een beschikking voldoende met redenen omkleed indien daarin, zij het ook beknopt, op duidelijke wijze de voornaamste punten, zowel rechtens als feitelijk, zijn vermeld, welke nodig zijn tot goed begrip van de overwegingen op grond waarvan de Commissie haar besluit heeft genomen.

Beschouwt men de beide gewraakte beschikkingen in het licht van genoemd arrest, dan zien wij dat zij de volgende elementen bevatten.

De eerste beschikking

Hierin worden nauwkeurig de wettelijke grondslagen aangegeven (artikelen van het Verdrag; de algemene beschikkingen inzake de schrootverevening) waarop zij berust; vastgesteld wordt dat verzoekster bij een controle door de inspecteurs van de Hoge Autoriteit bepaalde documenten niet heeft overgelegd, zodat haar schrootverbruik moest worden geschat. De schatting werd verricht op grond van het elektriciteitsverbruik, hetwelk deels aan bepaalde documenten kon worden ontleend, deels echter ook door extrapolatie op grondslag van de over het elektriciteitsverbruik gevoerde boekhouding moest worden vastgesteld. Uit dit verbruik werd volgens een door deskundigen berekende formule de staalproductie en daaruit wederom de verwerkte hoeveelheid schroot

afgeleid. De aldus verkregen hoeveelheden werden gecontroleerd en bevestigd door berekeningen op grond van de productiecapaciteit van de ovens van verzoekster, waarbij de Hoge Autoriteit er overigens van uitging dat deze niet volledig in bedrijf waren geweest.

De tweede beschikking

Ook hierin is nauwkeurig de wettelijke basis aangegeven, waarbij speciaal melding wordt gemaakt van de algemene beschikkingen inzake de schrootverevening, houdende vaststelling van de voorlopige tarieven voor de bijdragen, de muntpariteit en de regeling voor de renten en ten slotte van de zeer belangrijke beschikking no. 7-63. De door verzoekster verschuldigde bijdrage kan dan worden gevonden door vermenigvuldiging van de in de eerste beschikking vastgestelde hoeveelheid schroot met de voor de afzonderlijke afrekeningstijdvakken genoemde tarieven.

Ik meen dan ook, dat in beide gevallen aan een redelijke motiveeringsplicht is voldaan; deze strekt in geen geval tot het voeren van een gedetailleerd betoog zoals in processtukken het geval pleegt te zijn.

Ook op grond van enkele andere — eerst bij repliek naar voren gebrachte — aspecten, kan ik niet inzien dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Bij de bespreking van de door de Hoge Autoriteit voor de vaststelling van het schrootverbruik gevolgde inductieve methode, voert verzoekster aan dat de door de commissie van deskundigen voor de vaststelling van de verhouding tussen stroomverbruik en schrootverbruik aangewende criteria haar niet zijn medegedeeld. De eerste beschikking maakt inderdaad slechts melding van de gebruikte formule. Het komt mij evenwel voor dat de motiveringsplicht te zeer zou worden uitgebreid, indien de vaststelling van het te betalen bedrag en van het schrootverbruik door de verschillende ondernemingen vergezeld zou moeten gaan van een bijna wetenschappelijke verhandeling over deze technische kwesties. Het is voldoende, dat de Hoge Autoriteit de beslissende formule vermeldt. Overigens behoeft de vraag, op welke basis en met behulp van welke technische deducties de formule is uitgewerkt, eerst in het geding zelf te worden behandeld.

Verzoekster klaagt in de repliek eveneens over het feit dat in de bijlagen bij de diverse algemene beschikkingen inzake de schrootverevening, de gemaakte beheers- en controlekosten alsmede de reserveringen voor de niet binnen de gestelde termijnen betaalde bijdragen op andere bedragen zijn gesteld, zonder dat deze afwijkingen nader worden toege-licht.

Deze grieven kunnen op zichzelf buiten beschouwing blijven, daar zij kennelijk volkomen buiten de in het verzoekschrift voorgedragen grief van gebrekkige motivering vallen, welke immers alleen op de gewraakte individuele beschikkingen ziet. In verband met deze grief moeten zij volgens de jurisprudentie van het Hof als nieuwe middelen worden

beschouwd, welke volgens artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering niet meer bij repliek kunnen worden voorgedragen. Bovendien missen deze middelen iedere grond, aangezien uiteraard voor algemene beschikkingen niet kan worden verlangd dat elke daarin genoemde post van een omvangrijke berekening afzonderlijk van commentaar wordt voorzien, hetgeen zou leiden tot de verplichting de motivering te motiveren.

Derhalve kan ook het derde middel in geen zijner onderdelen tot vernietiging van de gewraakte beschikking leiden.

4. *Verval van het recht nieuwe bijdragen op te leggen*

Met het vierde middel klaagt verzoekster erover dat in de gewraakte beschikking haar oorspronkelijke schuld van 102 miljoen lire in 1960 tot 313 miljoen lire is verhoogd, waarbij de Hoge Autoriteit eerst uitging van de door verzoekster gedane opgaven van het schrootverbruik, doch deze opgaven later tweemaal heeft verhoogd. Dit alles geschiedde nadat verzoekster haar bedrijf in 1957 had gestaakt, waardoor zij in haar bewijsvoering wordt bemoeilijkt.

Het verzoekschrift laat verschillende interpretaties van deze grief toe.

a) Bedoeld zou kunnen zijn, dat de door de Hoge Autoriteit inzake het schrootverbruik en de verschuldigde bijdragen gedane mededelingen gezien hun definitief karakter, niet kunnen worden gewijzigd. Aldus opgevat is de grief stellig ongegrond.

De Hoge Autoriteit heeft nooit de indruk gewekt dat de door haar in het kader van de schrootverevening gedane mededelingen definitief zouden zijn. Verweerster heeft integendeel steeds op het voorlopig karakter daarvan gewezen. Zij deed dit in een eerste brief aan de curator van verzoekster d.d. 14 maart 1957 en bij de indiening van haar vordering in het faillissement bij brief van 1 april 1960; gelijk voorbehoud maakte zij in latere mededelingen inzake het schrootverbruik van verzoekster, met name in haar schrijven van 18 augustus 1961, waarin bij de berekening nog werd uitgegaan van de verhouding van 1100 kWh per ton geproduceerd vloeibaar staal.

b) Indien het middel aldus wordt opgevat dat aan de bij de verevening betrokken ondernemingen na afloop van een bepaalde termijn in geen geval meer een gewijzigde aanslag mocht worden opgelegd, dan kan men de daarmede tot uitdrukking gebrachte vrees wel begrijpen, zij het dat deze — wegens de in verband met zulk een aanslag noodzakelijke schikkingen van commerciële aard — meer gergond voorkomt bij ondernemingen die hun produktie voortzetten, dan bij die welke, zoals verzoekster, in liquidatie verkeren.

Ook aldus opgevat kan dit middel echter niet tot vernietiging van de gewraakte beschikkingen leiden, daar het karakter van het vereveningsmechanisme medebrengt dat een definitieve liquidatie, dus een definitieve vaststelling van alle debet- en creditposten, eerst mogelijk is

nadat alle geschilpunten zijn opgelost. Het Hof heeft in dit verband herhaaldelijk gewezen op de grote moeilijkheden waarvoor de Hoge Autoriteit zich na de overname van het beheer van het vereveningsmechanisme in 1958 geplaagd zag. Voor een correcte voortzetting en afwikkeling waren uitvoerige en nauwkeurige controles nodig. Als gevolg hiervan werden in de loop der jaren over veelal ingewikkelde geschilpunten talrijke processen aanhangig gemaakt, welke ook thans nog niet geheel zijn afgesloten. Gezien deze gang van zaken kan toch bezwaarlijk worden volgehouden dat een nieuwe berekening van de vereveningsbijdragen in 1963 tardief en dus niet meer mogelijk geweest zou zijn. Overigens blijkt duidelijk dat er geen sprake is van een ten onrechte aan wettelijke voorschriften gegeven terugwerkende kracht, gelijk verzoekster in haar antwoord op het verweerschrift stelt. Het principe van de schrootverevening staat reeds sinds 1954 vast; het werd door geen enkele uitspraak van het Hof aangetast, ook niet toen bepaalde organisatievormen incidenteel onwettig werden geoordeeld. Alle latere algemene beschikkingen inzake de schrootverevening gingen van dit beginsel uit en bevatten slechts nadere regelingen voor bepaalde vraagstukken. In zoverre zou men — gelijk de Hoge Autoriteit trouwens heeft gedaan — inderdaad kunnen spreken van interpretatieve beschikkingen; hieruit blijkt tevens duidelijk dat de stelling inzake de terugwerkende kracht van genoemde beschikkingen onjuist is.

c) Ten slotte is het nog mogelijk het middel zo te verstaan, dat de controle van de opgegeven hoeveelheid schroot niet geruime tijd na het staken van de productie van een onderneming kan plaats hebben, daar haar verdediging in rechte door de liquidatie zou kunnen worden bemoeilijkt.

Ook aldus opgevat, kan dit middel evenwel niet slagen. Van een onbehoorlijke vertraging bij de controle kan geen sprake zijn, daar deze reeds in september 1958 werd verricht, dus korte tijd nadat de Hoge Autoriteit het beheer van het vereveningsmechanisme had overgenomen. Verzoekster kon reeds hierom niet aannemen dat zij geen controles meer behoefde te verwachten, daar zij op dat ogenblik — en ook tot heden niet — ook maar voor een deel aan haar verplichtingen had voldaan. Bovendien heeft de Hoge Autoriteit haar bij schrijven van 14 maart 1957 uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid het schrootverbruik langs inductieve weg vast te stellen. Het is voorts niet duidelijk in hoeverre de behandeling van het verzoek om surséance van betaling en de opening van de faillissementsprocedure de bewijspositie van verzoekster nadelig zou hebben beïnvloed. Dergelijke procedures, welke overigens in het onderhavige geval pas tegen het eind van 1961 werden afgesloten, dus nadat de Hoge Autoriteit de eerste resultaten van haar schatting had medegedeeld, houden juist een bijzondere waarborg in dat alle belangrijke documenten in verband met de bedrijfsvoering bewaard blijven. Zulk een waarborg kent het Italiaanse recht in artikel 16 van de Faillissementswet en in enkele strafbepalingen van gelijke strekking (de artikelen 216 en 220 van de Faillissementswet). Derhalve moet worden aan-

genomen dat documenten, welke bij de controle in september 1958 ontbraken, reeds vóór de behandeling van het verzoek om surséance van betaling in februari 1957 niet meer aanwezig waren; het beroep van verzoekster op het tussen de staking van het bedrijf en de uitvoering van de controle verstreken tijdvak, is dan ook voor haar verdediging rechtens zonder belang.

d) Hoewel zij niet rechtstreeks tot de zoëven behandelde middelen behoren, wil ik hier nog ingaan op enkele grieven vervat in de memorie van verzoekster in antwoord op het verweerschrift van de Hoge Autoriteit. Ik doe dit, daar een nauw verband met andere in het verzoekschrift voorgedragen middelen niet valt te onderkennen.

Verzoekster voert met deze grieven aan dat de vaststelling der door haar verschuldigde bijdrage om de volgende redenen onwettig was : beschikking no. 7-63 — waarin renten werden voorzien — moest tot een verhoging van de totale opbrengst der bijdragen leiden; in beschikking no. 7-61 werd een rekenfout gemaakt, hetgeen bij de vaststelling van het gemiddelde schrootverbruik per maand zou blijken, ten slotte : verzoekster ondervindt nadeel van de nieuwe indeling der tijdvakken voor aanslag en afrekening.

Al deze grieven vallen intussen zozeer buiten het kader van het verzoekschrift dat zij, op die grond, als nieuwe middelen in de zin van artikel 42, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moeten worden beschouwd. Ik ben dan ook van oordeel dat deze grieven bij de beoordeling van het beroep niet in aanmerking moeten worden genomen.

5. *Onjuiste schatting van het schrootverbruik*

Dit middel omvat verschillende grieven waarvan enkele reeds in de zaak 18-62 (Emilia Barge tegen de Hoge Autoriteit) zijn aangevoerd en door het Hof verworpen.

a) Dit geldt in de eerste plaats voor het fundamentele bezwaar dat vaststelling van het schrootverbruik op grond van het stroomverbruik een twijfelachtige methode is. Naar aanleiding hiervan heeft het Hof beslist dat het stroomverbruik slechts één van de factoren is waaruit conclusies ten aanzien van het schrootverbruik kunnen worden getrokken. Het stroomverbruik mag als uitgangspunt dienen wanneer een andere basis voor de berekening volledig ontbreekt. Dit brengt naar mijn gevoelen niet mede dat het schrootverbruik alleen dan langs inductieve weg mag worden vastgesteld, indien door de ondernemingen geen enkele opgave is gedaan; deze methode moet ook gevolgd kunnen worden wanneer op grond van sterke aanwijzingen de juistheid der gedane opgaven moet worden betwijfeld en voorts wanneer een met het oog hierop verrichte controle geen ander aanknopingspunt voor de vaststelling van het schrootverbruik oplevert dan het elektriciteitsverbruik.

Zo is het kennelijk in het onderhavige geval gegaan. Volgens de Hoge Autoriteit beschikten haar ambtenaren, bij de controle in 1958 voor het ontvangen schroot en het schrootverbruik niet over bescheiden,

welke als deugdelijk bewijs konden dienen voor het werkelijke verbruik (rekeningen, weegbriefjes enz.). Op grond van de schaarse gegevens betreffende het elektriciteitsverbruik, aanwezig in de vorm van opgaven, door verzoekster aan de vereniging van ondernemingen gedaan (formulieren van het type Consumi B) moest echter worden geconcludeerd dat de aan het Fonds van Brussel opgegeven hoeveelheid schroot kennelijk onjuist was. Derhalve mocht in dit geval door de Hoge Autoriteit in beginsel de inductieve methode gevolgd worden, ook al hadden op een vroeger tijdstip andere, inmiddels door verzoekster vernietigde, documenten inzake het schrootverbruik bestaan. Immers, gerekend vanaf de hier van belang zijnde handelingen in het bedrijf van verzoekster (schrootaankoop, schrootverbruik sedert april 1954) was niet zoveel tijd verstreken dat het doen verdwijnen en minder nog het vernietigen van documenten (boeken en bescheiden) gerechtvaardigd kon zijn.

b) Ik moge eveneens verwijzen naar het arrest in de zaak 18-62 voor wat de bewering van verzoekster betreft, dat de Hoge Autoriteit, indien zij door middel van schatting een hoger schrootverbruik dan de opgegeven hoeveelheid vaststelt, verplicht is zulks aan de betrokkene mede te delen, zodat deze gelegenheid heeft zich in een administratieve procedure te verdedigen. In genoemd arrest wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat ambtshalve schattingen niet moeten worden beschouwd als sancties in de zin van artikel 36 en dat het voldoende is indien de betrokken ondernemingen in een administratieve procedure of voor het Hof gelegenheid hebben de juistheid van de verrichte schattingen te bestrijden.

c) Ook kan naar de overwegingen van genoemd arrest worden verwezen voor wat betreft de juistheid van de door de Hoge Autoriteit toegepaste formule (950 kWh per ton geproduceerd vloeibaar staal), de juistheid van de buitengerechtelijke berekening dezer formule door een commissie van deskundigen welke alleen door de Hoge Autoriteit en niet door beide partijen werd aangewezen, en voorts, wat de toelaatbaarheid betreft van een controle met medewerking van een particuliere trustmaatschappij zonder dat een door de betrokkene ondertekend formeel proces-verbaal wordt opgemaakt. In gelijke zin moet ten slotte worden geoordeeld over de andere argumenten, waarvoor mag worden aangenomen, dat zij in het arrest 18-62 impliciet zijn afgedaan, omdat zij ook in die zaak in overweging genomen hadden kunnen worden, doch geen aanleiding hebben gegeven tot ambtshalve op te werpen grieven, zoals bij voorbeeld de vraag of de procedure der ambtshalve schatting niet vooraf in een algemene beschikking nader diende te worden geregeld en of aan beschikking no. 13-58, waarin sprake is van ambtshalve aan te brengen correcties, ten onrechte terugwerkende kracht werd gegeven. Aangenomen moet worden dat een gedetailleerde wettelijke regeling de betrokkenen in geen geval een extra waarborg zou hebben gegeven — nog daargelaten de vraag of een dergelijke regeling administratief opportuun voorkomt — daar zij immers steeds de juistheid ener in een bepaald geval gevolgde procedure door het Hof kunnen doen toetsen. Niet beweerd kan worden dat aan de beschikking no. 13-58 ten onrechte

terugwerkende kracht werd toegekend, daar hierin slechts de rechtsgrondslag wordt gelegd voor de na haar inwerkingtreding te verrichten controles en schattingen. Bovendien mag men wel aannemen dat een dergelijke procedure inhaerent is aan elk stelsel tot inning van heffingen van overheidswege. Beslissende betekenis komt hier toe aan de plicht tot bewaring van belangrijke bescheiden, welke hetzij krachtens algemene beginselen, hetzij ingevolge artikel 47 van het Verdrag stellig reeds bij de instelling van het vereveningsmechanisme voor ingevoerd schroot bestond.

d) Ten aanzien van de schatting van het schrootverbruik in het onderhavige geval voert verzoekster de volgende bezwaren aan.

aa) De Hoge Autoriteit ging er ten onrechte van uit dat het stroom- en schrootverbruik onveranderd bleef tot op het ogenblik dat verzoekster haar productie staakte. Zij zou daarentegen in de maanden, voorafgaande aan de surséance-procedure, slechts met een aanzienlijk verminderde capaciteit hebben gewerkt; met name zou zij haar grootste oven (10 ton) aan een andere onderneming hebben verhuurd, zodat het stroom- en schrootverbruik door deze oven niet te haren laste mag worden gebracht.

bb) Het stroomverbruik waarvan de Hoge Autoriteit bij haar schattingen uitging omvat ook het verbruik voor andere doeleinden dan de staalproductie.

aa) Inzake de verhuur van de oven van 10 ton werd door verzoekster een huurcontract overgelegd; de Hoge Autoriteit merkt ten aanzien van dit punt op dat zij in haar beschikking geen rekening heeft gehouden met de productiecapaciteit van deze oven doch alleen met die van drie kleinere ovens. Zulks blijkt inderdaad uit de bewoordingen van de aangevallen beschikking. Bedoelde oven van 10 ton werd kennelijk eerst in de loop van 1956 gebouwd — hetgeen aan de inspecteurs van de Hoge Autoriteit bij hun controle in 1958 werd medegedeeld — en in feite ook eerst bij de verhuur aan de Società Anonima Commerciale Siderurgica (SACS) in bedrijf genomen. Zoals uit de door de Hoge Autoriteit overgelegde berekeningen blijkt, heeft zij het stroomverbruik over de laatste produktiemaanden, door middel van extrapolatie moeten vaststellen op grond van cijfers welke verzoekster aan haar vereniging van ondernemingen gedurende een bepaalde periode had medegedeeld, toen de oven van 10 ton nog niet in bedrijf was (januari 1955 tot april 1956); derhalve kan de omstandigheid dat deze oven voor een andere onderneming werd gebruikt aan de juistheid van de schattingen door de Hoge Autoriteit niet afdoen. Uitgangspunt van de Hoge Autoriteit was dat in de onderneming van verzoekster in werkelijkheid steeds slechts drie ovens in bedrijf waren, terwijl met de oven van 10 ton geen rekening werd gehouden.

De bewering van verzoekster dat, afgezien nog van de verhuur van haar oven van 10 ton, haar productie gedurende de laatste maanden voor het faillissement aanzienlijk was teruggelopen, is vermoedelijk juist. Gewoonlijk kondigt een crisis in het bedrijf zich geruime tijd tevoren aan met als gevolg een vermindering van de produktie. Ik zou evenwel ook

hierin geen aanleiding willen zien de uiteraard ruwe schatting van de Hoge Autoriteit als onjuist te beschouwen. Eventuele fouten werden reeds in ruime mate gecorrigeerd, doordat de Hoge Autoriteit voor het gehele tijdvak, waarin verzoekster vereveningsplichtig was (april 1954 tot februari 1957), van maandelijks gemiddelden is uitgegaan. Bovendien werden geen betrouwbare gegevens medegedeeld op grond waarvan kon worden vastgesteld in welke mate de produktie in het betreffende tijdvak was teruggelopen. Verzoekster verklaart vanaf oktober 1956 nog slechts ongeveer 10 % van haar normale hoeveelheid elektriciteit te hebben verbruikt, de SACS voor de verhuurde oven daarentegen 90 % daarvan. Verzoekster heeft tot op heden hiervoor evenwel generlei bewijs bijgebracht. Dit had wellicht kunnen geschieden in de vorm van inlichtingen te geven door de SACS. Aangezien verzoekster tot nu toe evenwel hieromtrent geen bewijsaanbod heeft gedaan en zelfs geen begin van bewijs heeft geleverd (bij voorbeeld door zich tot de SACS te wenden) heeft zij naar mijn gevoelen het recht verwerkt tegenbewijs te leveren in de zin van het arrest 18-62. In ieder geval wil ik ter vermindering van verdere vertraging van de procedure het Hof niet voorstellen thans nog een instructie op dit punt te bevelen, doch geef ik in overweging het hier besproken feit buiten beschouwing te laten.

bb) Met betrekking tot het tweede bezwaar, nl. dat de Hoge Autoriteit bij haar berekening is uitgegaan van het stroomverbruik tot andere doeleinden dan de staalproduktie, kan het volgende worden vastgesteld.

De Hoge Autoriteit grondt haar berekeningen voornamelijk op de door verzoekster zelf ingevulde formulieren van het type «Consumi B» en dan nog alleen op de daarin voorkomende kolommen betreffende het stroomverbruik «usi termici». Verzoekster deelt hieromtrent mede dat deze gegevens op een vergissing berusten en dat de genoemde cijfers in werkelijkheid ook betrekking hadden op het stroomverbruik «usi forza». In het bedrijf van verzoekster zou slechts een stroomkabel voor een spanning van 27 000 Volt hebben bestaan en een gedeelte van deze stroom moest door middel van een speciale installatie met tussengeschakelde meters voor de aandrijving van motoren worden getransformeerd tot 500 Volt. Als bewijs legt verzoekster een register van meterstanden over, dat zij voor eigen gebruik had aangelegd. Hieruit zou het verbruik van de 500 Volt-stroom kunnen worden afgelezen met als stellige conclusie dat deze elektriciteit door de Hoge Autoriteit bij haar berekening mede in aanmerking is genomen. Voorts heeft verzoekster een elektriciteitsrekening over één maand van 1964 overgelegd van de huidige eigenaar van haar onderneming, waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat het verbruik van de 500 Volt-stroom om fiscale redenen afzonderlijk was genoteerd, hetgeen eveneens het geval zou zijn geweest voor de periode, waarop het voor de schrootverevening aankomt, daar de voorwaarden waaronder verzoekster haar bedrijf uitoefende ongewijzigd bleven.

De vraag doet zich voor hoe wij deze verschillende gegevens moeten beoordelen. Met zekerheid kan worden gezegd dat de tot nu toe door verzoekster overgelegde stukken geen volledig bewijs tegen de schattingen van de Hoge Autoriteit opleveren. Bedoeld register is door verzoekster voorzien van cijfermateriaal dat zonder nadere uitleg onbegrijpelijk is. Het is bovendien niet volledig. De overgelegde kopie van een elektriciteitsrekening betreft één maand van het jaar 1964 en dus niet de productie van verzoekster zelf. Derhalve kan de aangevallen beschikking op grond van deze gegevens alléén niet worden vernietigd. Hoogstens kan men zich afvragen of het nuttig is andere bewijsstukken op te vragen waaruit zou kunnen blijken dat de beweringen van verzoekster juist zijn; verzoekster meent, dat het nuttig zou zijn hiertoe aan haar vroegere stroomleverancier de overlegging van elektriciteitsrekeningen te vragen.

Ik aarzel evenwel het Hof een dergelijk voorstel te doen en wel in beginsel op grond van dezelfde overwegingen welke mij tot de beoordeling van de eerste grief hebben geleid. Verzoekster kan weliswaar niet het recht worden ontzegd de ambtshalve schattingen van de Hoge Autoriteit met gefundeerde kritiek en tegenbewijs aan te tasten, doch anderzijds moeten wij in het belang van een ordelijke en snelle procesvoering verlangen, dat geen vertraging door een te laat gedaan bewijsaanbod optreedt (artikel 42, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering). Indien een verzoeker noch in het verzoekschrift, noch in de repliek een behoorlijk bewijsaanbod doet en ook in een later stadium van de procedure slechts enkele vermoedens aanvoert (in dit geval in de vorm van afschriften van rekeningen bestemd voor de rechtsopvolger van verzoekster) zonder zelf te trachten door een rechtstreeks verzoek aan de vroegere stroomleverancier behoorlijke bewijsstukken in handen te krijgen, kunnen wij geen aanleiding vinden om thans nog een instructie te bevelen, waarvan het resultaat bovendien — gezien de sinds de stopzetting van het bedrijf verstreken tijd — uiterst onzeker moet worden geacht. Het Hof kan dit standpunt te gereder innemen, daar de Hoge Autoriteit haar berekeningen voornamelijk grondt op door verzoekster zelf verstrekte gegevens (formulieren Consumi B) welker juistheid thans alleen bestreden wordt met een beroep op een beweerdelijk door verzoekster begane vergissing en voorts, met name, omdat de Hoge Autoriteit haar schattingen tot meerdere zekerheid heeft doen steunen op berekeningen waarbij de productiecapaciteit van verzoekster als uitgangspunt werd genomen, waarbij zij met de nodige omzichtigheid te werk ging.

Resumerend kom ik in deze fase van de procedure tot de conclusie dat ook dit middel niet tot vernietiging der aangevallen beschikking kan leiden.

6. *Onwettige vaststelling van de bijdrage voor de schrootverevening*

Met haar zesde grief voert verzoekster aan dat de vaststelling van de op haar schrootverbruik toe te passen tarieven onrechtmatig was,

omdat dit niet geschied is door de Hoge Autoriteit, noch door de instellingen te Brussel, die bedoelde bijdragen in het belang harer leden op een onevenredig hoog bedrag hebben gesteld.

Voor zover hierbij over schending van bevoegdheid wordt geklaagd, is de grief kennelijk ongegrond. Men kan niet beweren dat de Hoge Autoriteit na haar beschikking 13-58, dus na de reorganisatie van het vereveningsmechanisme, de besluiten van de instellingen te Brussel zonder meer heeft overgenomen. Integendeel, beschikking 13-58 bepaalt uitdrukkelijk dat vroeger genomen besluiten gecontroleerd en zelfs herroepen kunnen worden. Van deze mogelijkheid is in ruime mate gebruik gemaakt, zoals blijkt uit de uitgebreide controle door de Hoge Autoriteit sedert 1958 verricht en uit de vele door de Hoge Autoriteit sindsdien gegeven beschikkingen.

De verschuldigde bijdrage is voor verzoekster gestegen van 1,65 lire per kg tot 13 lire per kg; te dezen aanzien merkt de Hoge Autoriteit op dat deze verhoging niet onbegrijpelijk is, gezien de voor bedoeld tijdvak kenmerkende toename van de staalproductie en van de schrootinvoer, en voorts in verband met de prijzen op de binnenlandse markt, de prijzen voor ingevoerd schroot en de administratiekosten van het vereveningsmechanisme. Met het oog op de onderhavige procedure moet bovendien worden vermeld dat een onderzoek naar de vraag wat een «redelijk niveau» voor de bijdragen aan de schrootverevening geacht moet worden, krachtens artikel 33 van het Verdrag een beoordeling inhoudt van «een toestand die voortvloeit uit economische feiten of omstandigheden», waartoe het Hof slechts mag overgaan indien de Hoge Autoriteit het verwijt wordt gemaakt «dat zij een détournement de pouvoir heeft begaan, dan wel de bepalingen van het Verdrag klaarblijkelijk heeft miskend». In het onderhavige geval echter ontbreekt een voldoende gesubstantieerd en gemotiveerd betoog in deze zin, hetgeen te meer blijkt indien men deze grief met de argumenten van de Hoge Autoriteit confronteert; derhalve kan het Hof niet in bedoelde beoordeling treden en nog minder de aangevallen beschikking op de door verzoekster aangevoerde gronden vernietigen.

7. *Détournement de pouvoir*

De Hoge Autoriteit heeft zich volgens verzoekster schuldig gemaakt aan détournement de pouvoir, door niet in te gaan tegen het streven van de grote ondernemingen de bijdragen zo hoog mogelijk te houden. Hierdoor zouden deze ondernemingen in staat zijn geweest zich op discriminerende wijze tegen gunstige voorwaarden van ingevoerd schroot te voorzien, terwijl de kleinere ondernemingen hun schroot op de binnenlandse markt moesten kopen. De grote ondernemingen zouden er inzonderheid met behulp van de van haar afhankelijke ondernemingen in geslaagd zijn de gemiddelde binnenlandse prijs kunstmatig beneden de werkelijke marktprijs te houden. Op deze wijze zouden zij voor hun

schrootaankopen in het buitenland een hogere restitutie hebben ontvangen.

Wanneer verzoekster in dit verband wijst op enkele vereveningsbeschikkingen die een nadere uitwerking bevatten van de basisbeschikkingen en op grond waarvan aan schrootimporteurs extra voordelen werden toegekend (als stimulans ten behoeve van de bevoorrading en voor speciale uitgaven, in totaal 1,50 dollar) antwoordt de Hoge Autoriteit dat deze voordelen — welke overigens slechts gedurende enkele maanden werden toegekend — noodzakelijk waren ter vergroting van de invoer en ter ontlasting van de binnenlandse markt. Het betrof hier dus maatregelen welke economisch nuttig voorkwamen en die het Hof, evenals met de beoordeling van de hoogte der bijdragen bij de vorige grief het geval was, krachtens artikel 33 slechts in beperkte mate mag toetsen. Bovendien blijkt niet duidelijk dat deze maatregelen noodzakelijkerwijs van discriminerende aard waren. Nog afgezien van de omstandigheid dat de Hoge Autoriteit, alleen om het verwijt van discriminatie te ontgaan, niet gehouden is met de bijzondere situatie van elke, ook de kleinste, onderneming rekening te houden, blijkt bovendien uit haar verklaringen dat ook kleinere ondernemingen, zoals verzoekster, in het genot konden worden gesteld van de voordelen aan de schrootimport verbonden. Zij behoefden zich daartoe slechts tot de te Brussel gevestigde dienst voor de organisatie van de invoer te wenden en daar aangifte te doen van de door haar benodigde hoeveelheid schroot.

Met betrekking tot de grief dat de grote industriële ondernemingen de vereveningsprijs kunstmatig laag gehouden zouden hebben, om op deze wijze hogere uitkeringen voor hun schrootaankopen in het buitenland te verkrijgen, kon verzoekster slechts aanvoeren dat enkele haar bekende ondernemingen in Italië binnenlandse prijzen berekend zouden hebben die hoger waren dan de gemiddelde prijzen in de Gemeenschap. Daar het voor de schrootverevening echter uitsluitend op deze gemiddelde prijzen aankwam, kunnen deze schaarse cijfers, ook al waren zij juist, niet als vermoeden en veel minder nog als bewijs gelden voor de beweerdelijk door de Hoge Autoriteit of de Brusselse instellingen gedulde onoorbare praktijken van grote industriële ondernemingen.

Derhalve kan ook deze laatste grief inzake détournement de pouvoir niet leiden tot vernietiging van de aangevallen beschikkingen.

III — Samenvatting en conclusie

Op grond van deze overwegingen dient het beroep van de vennootschap met beperkte aansprakelijkheid in liquidatie, Merlini, als ongegrond te worden verworpen, met veroordeling van verzoekster in de kosten.